

KARÁCSONYI PETRA

Csantavéri Orlandó

*A sár utcán laktunk a hivatalos neve
kis ferenc utca volt sőt most is az
kis ferenc csantavéri származású néphős volt
a petőfi brigád politikai biztosa
nagy karriert futott volna be a háború után
(a másodikra gondolok)
de
úgy tanultuk az iskolában
hogy a háború utolsó napjaiban
a baranyai háromszögben a bolmáni csatatéren
egy véletlen fasiszta golyó halálra sebezte
sokszor elképzelttem amint egy kószáló golyó
épp az oroszos egyenruháját viselő
(fényképét sokszor láttam az iskolában)
hőst szíven találja
az igazság
mert persze az igazság mindig más
úgyhogy én is inkább azt mondom
szóval igazság
avagy a fáma szerint másként történt az eset
a fegyvertelen és többnyire erőszakkal összeszedett petőfistákat
akiknek a dunán átkelve kellett volna megrohmozniuk
a német bunkerokat és akiknek ehhez akkor sem igen lett volna
kedvük ha fegyverük van
(jobb katonai akadémiákon ezt a csatát állítólag tanítják
mint legnagyobb balfaszágot)
szóval a politikai biztos úr belelövődött azokba a*

Karácsonyi Petra (neve természetesen álnév, a szülők kérésének tettem eleget ezzel) 1966-ban született Szabadkán. Általános iskoláit Csantavéren, középiskoláit Szabadkán végezte. Az Újvidéki Bölcsészettudományi Karon diplomázott 1991-ben, majd az ELTE-n hallgatott néprajzot. 1999 tavaszán autószerencsétlenség áldozata lett. Diplomamunkáját (Csantavéri népi emlékezet) és a két, fekete fedeles füzetet az édesapja küldte el e sorok írójának. A füzetek érdekessége, hogy a történetek többsége eredetileg is a versbeszéd technikáját követik. A címet, Csantavéri Orlandó, magam adtam. (A közreadó: Bozsik Péter)

fiatalemberekbe akik menekültek aztán
az egyiküknél volt fegyver is golyó is és vissza talált lőni
no de elkanyarodtam a tárgytól
éppen bácsit peller gyuszi a szomszédom
nevezte el éppen bácsinak
részegen ment olykor végig a sár utcán
ez csantavér legsárosabb utcája
ott folyik a csík-ér
és mindig azt kiabálta éppen éppen
féltem tőle de gyuszi azt mondta nem bánt nem bánt
egyszer aztán hősiezen az utcán maradtam velük
és nem futottam be az udvarra ahogy szoktam volt azelőtt
a jutalmam pedig az lett hogy a pokrócból
készített sátorban magához hívott erzsi gyuszi
két-három évvel idősebb nővére és azt mondta hajoljak
a bugyijához zöld lilavirágos bugyi volt csak rajta
meleg nyár volt félmeztelen játszottunk a bokáig érő porban
mikor odahajoltam
az orromra fingott
szent szellet szent antal falujában
nem vettem volna zokon ha nem kezdenek el
kíméletlen gyereknevetéssel visítózni és nem hagynak magamra
így megalázottan bevertem ott hatéves emberpalánta
éppen éppen hallatszódott a távolból
éppen pár nappal a rác utcába költözésünk előtt.

*

Volt barátom és barátnőm
nagyon diszkréten viselkedtek akkor
pedig már sejtették
ott fogom hagyni ezt a csantavéri fiút
mindenáron kefélni akart
nekem meg egyáltalán nem volt kedvem
kotonunk sem volt
de szerettem volna szépen elbúcsúzni tőle
hiszen szerettem

*mondtam neki várjon
kigomboltam a nadrágját
és szopogatni kezdtem
valahogy nem figyeltem,
mert nem egészen a számba
élvezett el
mintha zamatos borok édes köde
hasadt volna lassan széjjel
csupa sperma lett piros inge
pedig
ahogy egyik barátnőm mondta
pedig minden férfi íze más
és hogy jobban érezd
ha valamiért
hát ezért érdemes leszokni
a dohányzásról.*

*

*Tona egy ideig a barátom volt
együtt mentünk le vele egyszer a tengerre
opatijára ahol neki távoli rokonai éltek
egy első világháborús repülőstízt
nem hozzájuk mentünk
de hamar elfogyott a pénzünk
és gondoltuk némi potyakaja jól jönne
ebben nem csalatkoztunk
az öreg akkor nyolcvanas éveit taposta
két infarktus után
félíg nyomorékon mert átlótték a talpát
összes bölcsessége: ha enni fingani szarni bírsz
nincs semmi baj
tona apja tánctanár volt és alkoholista
nemzedékeket tanított meg táncolni
a texas nevű kocsmában ahol a tánciskolát minden
évben meghirdették
a texas eredeti neve beograd volt*

*az újságírók nevezték el texasnak
mert egyszer terepen belesöppentek egy tömegverekedésbe
tonárol azt hallottam utoljára
hogy miután nagyon elzüllött
pedig jóreményű pincérgyerekként kezdte pályáját
de aztán apróbb stiklik miatt mindenholnan elcsapták
szóval azt hallottam róla hogy jelentkezett egyik haverjával
a szabadcsapatokhoz
de amikor a zsoldjukat kérték kivégezték őket
más források szerint boszniában él
feleségül vett egy megözvegyült szerb nőt
kiutaltak neki egy háromszintes elhagyott házat
és bú nélkül éli világát
állítólag valaki látta is már csantavéren.*

*

*Így emlékszem
arra a lányra, aki először vette szájába a farkam,
mondjuk ki, szopott le, hogy ne finomkodjak most én itten.
Akkoriban bizony már majd egy éve magam feleltem a tettemért,
és ilyen élvezetekben, mily sajnálatos, nem volt részem.
Az elképedésemre emlékszem,
ahogyan szájával és a kezével egyszerre közelített a sliccem felé,
úristen, ez mit csinál, meg az ijedtségemre, mi a teendő most,
hogy mi lesz, ha elsülök, de nem voltam teljesen
bizonyos a dologban, míg nem éreztem rajt gyengéd harapdálásait.
Mint a pornóújságokban, gondoltam még a mag ömlése előtt,
de akkor már nem törődtem semmivel,
elég gyakorlottságnak tűnt ebben a tevékenységében,
igaz, a többiben is. Nem volt okom panaszra.
Akkortájt semmire sem lett volna okom panaszkodni,
kár, hogy ezt nem tudtam azokban a régi szép időkben.
A barátom, akinek a lakásán történt, ami történt,
már előbb átment egy másik szobába.
A diszkréció az diszkréció. Miután a lány elment,
átmentem hozzá megittunk még néhány sört,*

*bizonyosan a festészetről fecserésztünk,
mert a barátom festőnek készült,
festett is már néhány jó képet,
és csak lefekvéskor vettem észre lógó ingemen
a fél tenyérmnyi gecifoltot. Máig gyötör a kétely,
lehet, mégsem
szopott le, petting volt az egész.
Az biztos, hogy nem nyelte le.
Így emlékezem.*

